Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200, з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 82. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 10-го КВІТНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 10, 1980 No. 82. VOL. LXXXVII.

ВЛАДИКА ЛЮБАЧІВСЬКИЙ ВИЇЖДЖАЄ НА ДЕЯКИЙ ЧАС ДО РИМУ, ПЕРЕДБАЧАЄТЬСЯ НОВИЙ СИНОД УКЦ

Філядельфія. — Згідно з повідомленням з Митрополичої канцелярії, Владика Мирослав Любачівський, новообраний Синодом ієрархії Української Помісної Католицької Церкви і затверджений Папою Іваном Павлом II коадьютор Верховного Архиєпископа Львова, Блаженнішого Патріярха Йосифа, з правом наслідства, вже в половині цього місяця виїде на деякий час до Риму і його на пості апостольського адміністратора Філядельфійської архиєпархії заступатиме генеральний вікарій. Згідно з інформаціями з того самого джерела, на генерального вікарія був найменований о. д-р Іван Білянич. У повідомленні з Митрополичої канцелярії не названо причин виїзду Владики Любачівського до Риму, але в поінформованих колах згадується про консультацію з ним Блаженнішого Патріярха також у справах чергового Синоду ієрархії УПКЦеркви, що його тепер уже — як це заповів Папа Іван Павло II під час недавнього Синоду — скликатиме, у порозумінні з Папою Блаженніший Патріярх Йосиф. Одним із головних завдань цього нового Синоду мав би бути, вибір кандидатів на наступника Владики Любачівського на митрополичому престолі у Філядельфії та кандидатів на потрібних ще нових єпископів.

Владика Мирослав Любачівський

КОРОТКІ ВІСТІ

УНІВЕРСИТЕТСЬКА РАДА, ЯКА ЗАЙМАЄТЬСЯ виготовленням і переведенням іспитів для середньошкільників, які плянують вступити до університетів і коледжів, внесе ряд змін, починаючи від осені біжучого року. Висліди іспитів навчальних здібностей, відомі під ініціялами САТ, зможуть перевіряти самі учні, якщо вони цього забажають. Ці висліди вони зможуть одержати за оплатою 4-ох дол.

Крім того рада кожного року публікуватиме іспит з минулого року, даючи змогу студентам зорієнтуватись у питаннях. Вислідами іспитів користується більшість американських університетів і коледжів при допущенні студентів із середніх шкіл.

СЕКРЕТАР ОБОРОНИ ГАРОЛЬД БРОВН, виступаючи перед Радою світових справ у Лос Анджелесі, Каліф., подав до відома, що ЗСА висилають сім вантажних кораблів зі зброєю і амуніцією для підсилення американської фльоти на Арабському морі в околицях Перської затоки. Це рішення, заявив Бровн, подиктоване схопленням американської амбасади і закладників в Тегрaні і інвазією СССР на Афганістан. Він підтвердив, що на Арабському морі під цю пору перебуває два літаконосці із 150 джетовими бомбовиками та 12 інших воєнних кораблів, як рівнож середньої величини з'єднання морської піхоти. Нав'язуючи до ситуації в Афганістані, Бровн сказав, що є „багато доказів" на те, що совєтські війська вживають газ у поборюванні повстанців.

ВУЛКАН МАВНТ СТ. ГЕЛЕНС У СТЕЙТІ Вашінгтон продовжує дослівно „кипіти", а з побільшеного вже до 1,200 футів кратера постійно виходить пара, попіл і гази. Американські вулканологи здогадуються, що головний кратер є біля 500 футів глибокий та що підземна лява підходить вгору. Від хвилини вибуху цього вулкану 27-го березня занотовано ряд землетрусів, останній з них—у неділю, 6-го квітня. На скалі Ріхтера він дійшов до 4.5 точки. Геологи думають, що лява кожної хвилини може вибухнути, спричинюючи більші землетруси в околицях вулкану.

РОЗПОРЯДОК ПРО РЕВІЗІЮ ВИСОТИ МОРТҐЕДЖІВ виданий Урядом 3-го березня ц.р., уможливить щаднично-позичковим інституціям щодекілька років ревідувати висоту процентової стопи для уділених перед тим мортґеджів відповідно до ситуації на ощадностево-кредитовому ринку. Таким чином буде осягнено значну гнучкість в ощадностевій і позичковій ситуації, що відіб'ється корисно на загальній господарській ситуації.

ПУБЛІЧНА ОПІНІЯ В АНГЛІЇ ПІДТРИМУЄ ТВЕРДІ ощадностеві зарядження консервативного уряду, яких метою є боротьба з інфляцією. Бюджет англійського уряду на 1981 рік передбачує зменшення різних видатків на суспільну допомогу, піднесення деяких податків і рішуче намагання уряду довести до такого стану, щоб націоналізовані галузі промислу працювали з прибутком, а не дефіцитно. Опит переведений Дослідним бюро для ринку і публічної опінії виявив, що 47 відсотків опитуваних підтримує рішучу ощадностеву політику уряду, 36 є проти, а решта не має ніякої опінії.

ПРОВІДНА НЕДІЛЯ У БАВНД БРУКУ

Бавнд Брук, Н. Дж. — Як і попередніми роками на Провідну Неділю, 13-го квітня ц.р., на українському православному цвинтарі св.ап. Андрія тут буде відправлена Вселенська Панахида за похованих на цьому цвинтарі українців і за тих, що життя своє віддали за Правду і Церкву Христову і Державність України. Передбачений такий порядок релігійних відправ: 9:30 рано — соборна Архиєрейська Богослужба, яку очолить Владика Мстислав, Митрополит УПЦеркви в ЗСА у сослуженні архиєпископів Марка та Константина в допомозі духовенства; 12-та година — соборна Панахида коло хреста-пам'ятника на цвинтарі, а опісля Панахиди над могилками. У цій соборній Панахиді візьмуть організовану участь молодечі організації — Пласт, СУМ-А і ОДУМ, а також ветеранські та церковні товариства з прапорами.

УРЯД ЗСА ЗАКЛИКАЄ АЛЬЯНТІВ ДО СПІЛЬНОЇ АКЦІЇ В СПРАВІ ІРАНУ; АЛЬЯНТИ ВАГАЮТЬСЯ

Вашінгтон. — Уряд Зєднаних Стейтів Америки звернувся у вівторок, 8-го квітня ц.р., до своїх альянтів, закликаючи їх піти шляхом Америки і застосувати строгіші економічні і політичні санкції проти теперішнього уряду Аятолли Хомейні в Ірані з метою добитися звільнення американських закладників.

У зверненні до урядів Японії, Канади, Австралії, Нової Зеляндії та західньоевропейських країн уряд президента Джіммі Картера формально запропонував, щоб вони посилили тиск на іранський уряд, зокремна на його фактичного керівника, релігійного фанатика Аятоллу Хомейні, який, як відомо, не погодився на передачу закладників в руки т. зв. Революційної Ради, чого домагався президент Ірану Бані-Садр, але заявив, що закладники мусять й далі залишитися в руках „студентів". Речники Державного департаменту заявили, що Америка зі свого боку зробить все можливе, щоб зарядження президента Картера зокрема відносно здержання всякого експорту до Ірану, респектували усі американські компанії.

Уряд ЗСА також обережно запропонував своїм альянтам, щоб вони застановилися над відкликанням своїх амбасадорів з Ірану і евентуального зірвання дипломатичних зв'язків з тією країною, йдучи за прикладом Америки.

Покищо, як інформують засоби масової інформації, альянти ЗСА поставилися до цієї пропозиції Державного департаменту дуже обережно, побоюючись мабуть, що таке потягнення може спричинити припинення експорту іранської нафти до їхніх країн. Як відомо, Японія і західньоевропейські країни у великій мірі залежні від достави іранської нафти і тому політичні спостерігачі переконані, що альянти ЗСА будуть діяти дуже обережно, радше вживатимуть дипломатичних заходів, щоб драстичним потягненням не пошкодити своїй економічній системі, залежній у великій мірі від достави іранської нафти. Крім того, деякі альянти вже почали жалуватись, що президент Картер не повідомив їх заздалегідь про пляни Америки. Вони були повідомлені тільки загальниково, що коли американські закладники не будуть передані урядові, то ЗСА застосують інші, більш драстичні заходи. Джоді Повелл, речник Білого Дому, і Годдінг Картер, речник Державного департаменту, намагаються тепер вияснити альянтам становище ЗСА і схилити їх до застосування бодай економічних санкцій проти Ірану. Обидва речники підкреслюють, що у тісній співпраці з альянтами нові заходи З'єднаних Стейтів Америки матимуть більшу силу і більше значення, створюючи таким способом атмосферу тиску, в якій іранський уряд не матиме іншого виходу і мусить звільнити закладників.

Знавці відносин на Близькому Сході твердять, що у випадку відмови альянтів підтримати американське становище з уваги на іранську нафту, ЗСА будуть змушені заблькувати іранські порти і тим самим „виключити" аргумент нафти. „Ми вичікуватимемо на їхнє рішення", — заявив Джоді Повелл. Годдінг Картер натомість відмітив, що чим довше така ситуація триватиме, тим вона стає небезпечнішою. У цій справі спеціяльне звернення до альянтів вислав також державний секретар Сайрус Венс.

Іранські дипломати в дорозі додому. Згідно з рішенням президента Картера зірвати дипломатичні зв'язки з Іраном та вимогою, щоб іранські дипломатичні станиці були закриті до 24-ох годин, заступник іранського генерального консуля (зліва) та ще один неназваний іранський дипломат, в супроводі американських урядовців виходять з іранського консуляту в Ню Йорку.

А. САДАТ НАРАДЖУЄТЬСЯ З ПРЕЗИДЕНТОМ КАРТЕРОМ У СПРАВІ ПАЛЕСТИНЦІВ

Вашінгтон. — У понеділок, 7-го квітня, сюди прибув президент Єгипту Анвар Садат на триденні наради з президентом Джіммі Картером, у центрі уваги яких є питання самоуправління для біля 1,2 мільйона палестинців на західньому побережжі ріки Йордан і біля міста Ґаза. Президент Садат також зустрінеться із державним секретарем Сайрусом Венсом та з провідними членами Конгресу ЗСА. Наступного тижня до ЗСА прибуде прем'єр-міністер Ізраїля Менахем Бегін на подібні наради з президентом Картером.

Головною причиною нарад є застій поміж Єгиптом та Ізраїлем щодо питання самоуправління для палестинців, яке повинно бути вирішене до 26-го травня ц.р. згідно з договором, що його підписали Садат і Бегін у березні минулого року. До застою, а то й деякої ворожнечі причинилось у великій мірі рішення Ізраїля продовжувати заселювання ним здобутої в 1967 році віа арабів території. Президент Садат критикував кількакратно це рішення уряду Ізраїля, пригадуючи, що підписуючи договір у березні минулого року обидві держави зобов'язались розв'язати питання для палестинців до 26-го травня ц.р.

Однак досі Ізраїль та Єгипет не узгіднили деяких основних передумов комплексного пляну для палестинців. До таких передумов належать питання законодавчої влади, наладнання справи колишніх і теперішніх поселень, справа Єрусалиму і біля 100,000 арабських мешканців східних кварталів того міста та ряд інших питань.

З уваги на ряд різних комплікацій, деякі політичні спостерігачі уважають, що після нарад з Садатом і Бегіном президент Картер скличе ще одну „зустріч на вершинах", як це сталось у вересні 1978 року у Кемп Дейвіді, де будуть ще раз основно і в подробицях обговорені всі передумови для встановлення самоуправління для палестинців. З тим питанням пов'язані інші проблеми арабського світу, тому президенти Картер і Садат настоюватимуть на приспішенні розв'язки, навіть якщо Ізраїль старатиметься зволікати, — твердять офіційні джерела у Вашінгтоні.

Д-р І. Флис і С. Гавриш відвідали батьків М. Метрінка

Д-р Іван Флис (перший справа) під час відвідин у п-ва Аліції і Геррі Метрінків в Олифанті, Па.

Олифант, Па. — В суботу, 29-го березня, головний предсідник Українського Народного Союзу д-р Іван Флис і старший організатор Степан Гавриш відвідали замешкалих тут батьків Майкела Метрінка, одного із 50-ох американських закладників, що їх держать терористи в американській амбасаді в Тегрaні, Іран.

Під час розмов Аліція і Геррі Метрінки підтвердили, що їх син Майкел перебуває в амбасаді, бо вони пізнали його на одному з фільмів, що його передавало телебачення.

В імені членів УНСоюзу д-р Флис висловив піддержку п-ву Метрінкам та близькій і дальшій рідні їхнього сина. Він передав на їхні руки двотомову англомовну енциклопедію українознавства з висловами надії, що їхній син Майкел „вже в короткому часі зможе читати ці томи на волі".

В Югославії видано антологію української поезії

Беоґрад, Югославія. — Велика видавнича спілка „Петар Кочич" у Београді випустила великим тиражем нову антологію української поезії. Крім раніших зразків, особливо з доби відродження кінця XYIII і початку XIX століть, антологія подала багаті добірки поетичної творчості „великої трійці" Т. Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка.

Як довідуємося, підготова до тієї антології забрала чимало часу, бо в переговорах для отримання видавничих прав, культурний аташе большевицької амбасади намагався, щоб якнайбільше місця віддати українським підсовєтським поетам і тій частині їхньої творчости, яка займається партійною пропаґандою комунізму і російського імперіялізму.

Це вже не перший раз, що большевицькі урядові чинники намагаються вплинути на характер культурної співпраці України з слов'янськими країнами Балканів, або взагалі гальмувати її. Перед декількома роками большевицька амбасада в Софії Болгарія, зложила протест проти виставки зразків українського релігійного малярства в столиці Болгарії, Софії.

КОРОТКІ ВІСТІ

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА ДЖІММІ КАРТЕРА І ПРОВІДНІ члени Конґресу ЗСА настоюють на бойкоті літніх Олімпійських ігрищ в СССР з уваги на інвазію Совєтського Союзу на Афґаністан і звернулись із закликом до Олімпійського комітету ЗСА вирішити це питання під час нарад Палати делеґатів, які мають відбутись в Кольорадо Спрінґс від 11-го до 13-го квітня. Американський комітет волів би зволікати з рішенням до 24-го травня, тобто до дати офіційного зголошення участи в Олімпійських ігрищах, на що не погоджується Білий Дім та члени Конґресу, уважаючи, що ясне становище американського Комітету уможливить комітетам і атлетам інших країн зайняти співзвучне становище. Уряд ЗСА уважає, що до бойкоту приєднається біля 50 інших країн.

РОДИНИ, ЯКІ З БУДЬ-ЯКИХ ПРИЧИН НЕ виповнили або не вислали опитників в справі перепису населення відвідають працівники Бюра цензусу вже в найближчих шістьох тижнях. Хоч анкети треба було вислати до 1-го квітня ц.р., речники Бюра пригадують, що їх можна ще й тепер вислати, а якщо потрібно помочі у їх виповненні, то слід звертатись на число телефону подане на анкеті. Однак висилка анкет поштою щадить гроші. Речники Бюра також звертають увагу на конечність виповнення всіх питань на анкеті, бо від перепису населення залежить асиґнування фондів федеральним урядом на різні льокальні програми,а ці фонди асиґнується пропорційно до населення.

АМЕРИКАНСЬКА МОРМОНСЬКА ЦЕРКВА має „запевнену блискучу майбутність", заявив її провідник, 85-річний Спенсер Кімбалл, з нагоди відзначення 150-річчя цієї Церкви, які започаткувались у Салт Лейк Ситі, Юта, в неділю, 6-го квітня. Промову Кімбалла передано до інших країн сателітною мережею телебачення. Мормонська Церква має під цю пору 4,5 мільйона членів. Вона виказує постійний зріст у членстві та поширюється в інших країнах, зокрема у Південній Америці, а її місіонарі також працюють в Африці. Управління церкви подало до відома, що під цю пору сім нових святинь є в стані побудови, в тому тільки одна у ЗСА, а решта в інших країнах світу.

„ОФЕНЗИВУ МИРУ", ТОБТО ПРОПАҐАНДИВНУ акцію проти народів Заходу і похвал Москві поширили большевики на Індію, де відбулася в другій половині березня „конференція за мир і безпеку Азії". Московська „Правда" з 26 березня розписується, як присутні, очевидно, хвалили „великий вклад СССР і особисто товариша Бежнєва" в діло миру.

„СПАСІТЬ НАС!" — ПРОХАЄ ЗАХІД ВАЛЕНТИНА СІРА

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — На Захід дісталося звернення до громадськости світу дружини українського робітника з Одеси, Валентини.

Багатодітну родину Сірих совєтські власті переслідують уже багато років. У листопаді 1979 року їм відмовили еміґрувати на Захід. 20-го вересня минулого року Леоніда Сірого викликало черговий раз КҐБ. Розмову з ним вели Вячеслав Рибак, начальник слідчого відділу КҐБ Одеси, слідчий Граждан і майор Хохлов. Вони йому пропонували підписати якийсь документ, а коли він відмовився, погрожували, що його і його дружину посадять в тюрму, а дітей заберуть до дитячих притулків. Будучи під постійним тиском КҐБ, восени минулого року відреклася від свого сина мати Леоніда Сірого.

Нижче подаємо повний текст звернення Валентини Сірої до громадян Заходу:

„Шановні громадяни Заходу і всі, хто бажатиме взяти участь у захисті нас.

Шановні члени комітетів на захист прав людини!

До Вас звертається багатодітна сім'я Сірих — вісім дітей і двоє батьків — з великою і важною для нас просьбою. Захистіть нас від замаху наших властей на нашу свободу і сім'ю. Я коротко опишу, з чого все почалось:

1. Ми повинні були дістати квартиру, але нас цілий час обманювали — давали не те, що належиться по закону (не було у тій квартирі найбільш елементарних умов, її площа в документах була в півтора раза більша, як в дійсності і т.д.) Коли ж ми почали про це говорити, у батька родини набагато зменшили і так низьку зарплату.

2. Батька родини не пускають у плавання (він моряк), де він міг би заробити гроші і забезпечити сім'ю. Робота, котру він виконує тепер, погано оплачується, і у нас нема прожиточного мінімуму.

3. Крім цього в крамницях не стало майже жадних продуктів, а ті, які тимчасово появляються, їх відпускають малими дозами, зовсім недостатніми для нашої великої сім'ї. Із-за постійного недоїдання ми всі малокровні і слабі (тільки я за останні чотири місяці втратила 17 кг., а гемоґльобін у мене 50 відсотків).

4. У школі нашим дітям-школярам не дають належної їм їжі. Ми писали просьби-листи, заяви. Але замість допомогти нас почали переслідувати, а дітей ображати і таврувати фізично і морально. Дітей обливають лайкою, ображають, називають їх антисовєтчиками і говорять, що їм не місце на цій землі.

5. Мою матір, сестер і брата почали тягати на розмови в КҐБ.

6. Батька родини почали притискувати на роботі, обчорнювати, не давати вигідної роботи; там влаштовують збори-судилища.

7. В часі поїздок в інші міста нас висажували з поїзду (без пред'явлення будь-яких документів), обшукували і навіть били і т.д.

18 липня 1979 року в нас був влаштований обшук по справі якогось Монакова (пізніше ми довідалися, що Монаков учитель зі школи, де вчиться наша молодша дочка). Але на допитах у КҐБ ставили питання зовсім не пов'язані з Монаковим, питали про забрані у нас папери, листи друзів, їх фотографії, вимагали у нас покоритись і зложити потрібні їм покази.

Тепер над нами нависла страшна загроза. На останньому допиті в КҐБ підполковник слідчого відділу КҐБ Водопянов сказав мені, що мене візьмуть на психіятричну експертизу, а потім відправлять лікуватися в психлікарню (уже раніше погрожували, що, не залежно від стану мого здоров'я, мене все одно туди запроторять). Батькові родини — Леонідові — слідчий КҐБ Шумило сказав, що його відправлять на північ пиляти дрова, а дітей заберуть і будуть виховувати по-совєтськи, а батьків позбавлять батьківських прав.

Ми просимо дозволу на виїзд із СССР в Австралію, у нас звідти є виклик, але працівники КҐБ цілий час заявляють, що нас нікуди не пустять. Ради Бога, ради справедливости, гуманности і людяности, благаємо — спасіть нас! Не дайте нам загинути, а дітям лишитися сиротами. Ми хочемо виїхати. Допоможіть, як можете.

28 серпня 1979 року

Сіра Валентина, СССР, Одеса, 270010, вул. Геранієва 12, кв. 53."

Американська Польонія організує допомогу переслідуваним

Варшава, Польща. — Нова хвиля переслідувань в Польщі прибирає щораз ширші розміри. Арешти, ревізії, погрози з боку органів державної безпеки і хуліганів, організованих і підтримуваних тими органами якраз для „натиску" на не послушних громадян, стають щораз частішими. Хоч арештованих напередодні недавніх виборів звільнено, але прибувають нові.

Одночасно за кулісами ті ж самі державні чинники намагаються впливати на корпус міжнародних пресових кореспондентів, щоб ті не подавали вісток про те, що діється в Польщі, до своїх органів.

Багато деталів про це подав недавно прибулий з Польщі польський соціолог Тадеуш Валєндовскі у своїх зізнаннях перед Конгресовою Комісією американського Конгресу в часі зізнань 25 березня ц.р.

Зріст переслідувань у Польщі відбувається на тлі поглиблення господарської кризи.

Американська Польонія починає розгортати політичну акцію перед урядовими чинниками ЗСА. Меморіял до дорадника Президента у справах безпеки, проф. З. Бжезінського, і збирання підписків під ним викликали широку підтримку серед громадян польського походження.

„ГРУПА ЮРІЯ ШУХЕВИЧА" ОБКИДАЛА ЗАПАЛЬНИМИ БОМБАМИ АВТА СОВЄТСЬКИХ ДИПЛОМАТІВ У ПАРИЖІ — ІНФОРМУЄ РОЙТЕР

Ню Йорк. — Місцевий польський щоденник „Нови Дзєннік" у виданні з п'ятниці, 4-го квітня 1980, під заголовком „Замах у Парижі" подав таку коротку вістку: „Париж (Ройтер) — Поліція заявила, що два самоходи, які належать до совєтської амбасади в Парижі, були обкидані запальними бомбами. Невідома досі організація під назвою „Група Юрія Шухевича", яка призналася до виконання замаху, заявила, що він був виявом протесту проти порушування Кремлем національних прав України".

Намагання „Свободи" одержати потвердження чи заперечення цієї вістки з інших джерел досі не мали успіху.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

КОНКУРЕНЦІЯ І СУПЕРНИЦТВО

Дехто з тривогою приглядається суперництву і боротьбі різних суспільно-політичних угрупувань і коаліцій, які саме тепер мають місце в нашому житті. Тим часом, не всяке суперництво саме по собі є суспільно шкідливим явищем. Навпаки, конкуренційні зусилля різних організованих формацій і їхні намагання поширити свої впливи в громаді, здобути кращі позиції, піднести участь і свою вагу в керуванні нашим збірним життям тощо є природні й корисні. Це ж бо єдина дорога до того, щоб кращі, ліпше зорганізовані, зручніше ведені своїм керівництвом здобували провідні пости та усували тих, що відстали, вичерпалися, розгубилися, або затратили динаміку і працездатність.

Очевидно, що в запалі боротьби трапляються переяскравлювання й переобтягнення, за які опісля приходиться жалувати й платити. Це стається головно тоді, коли хтось забуває про спільну всім, йому і його противникам, ціль, про норми, що мусять регулювати і суперництво і навіть загострену внутрішню боротьбу та про те, що групове й партикулярне завжди мусить бути підпорядковане загальному; коли місце холодної аналізи й оцінки забирає сліпа пристрасть, чи навіть ненависть до внутрішнього противника, намагання понизити його, а в деяких випадках очорнити.

Щоб уникнути цього треба завжди мати на увазі і фундаментальні заложення і потреби національного суспільного життя.

Першим з них є факт, що всі ми й наші суперники знаходимося в тому самому національному „човні" і в ньому посуваємо вперед, або...; що ми змагаємо до тої самої цілі, а розходимося тільки в оцінках і тактичних та методичних заходах. І тому, не зважаючи на глибину наших розходжень і на гостроту наших конфліктів, ми не лише назавжди будемо жити однією громадою, молитися у тих самих церквах, посилати своїх дітей до тих самих українських шкіл, але й мусітимемо разом працювати. А як же буде виглядати та наша співпраця і як ми в ній будемо почуватися, коли затратимо міру в конфліктах? Як нам буде сидіти при тому самому столі, радитися над спільними для нас усіх справами, виносити спільні рішення і спільно їх переводити в життя та ще й під одним керівництвом, коли на нас ще буде болото, яким ми себе взаємно пообкидуємо?

Люди організуються на те, щоб створити більшу силу, здобути сильніші позиції і впливи в суспільному житті. Це дає змогу і одиницям і організаціям рости й міцніти. Як ростимуть поодинокі суспільно-політичні формації й підноситимуться вгору, підноситиметься ціле наше суспільство і його життєві вияви. А рости самому це зовсім не значить усі свої сили й увагу концентрувати на ослабленні суперника. Це значить перерости його, піднестися понад нього своєю силою і кращими методами та успіхами своєї праці. Стягаючи суперника вниз, ми самі з ним зісуваємося.

Отже в конкуренції і суперництві, в змаганні за впливи і за вагу в збірному житті, навіть у боротьбі мусять обов'язувати наші неписані закони і норми. А найвищим серед них salus rei publicae — національне добро.

АНГЛІЙЦІ ПРОДОВЖУЮТЬ ВИКУПОВУВАТИ чужонаціональні фірми, не зважаючи на поширену в світі опінію про „зубожілу Англію". Виходить, що багатства, здобуті на протязі довгих століть, не перевелися в Англії. Щораз то приходять інформації про англійські інвестиції в різних країнах світу. Останньо англійські великі фірми помітні також в американському ринку. Останнім об'єктом їхніх інвестиційних плянів є Говард Джансон,великий їдальняно-готелевий комбінат, який хоче закупити Імпіріял Ґруп з Лондону, Англія.

Людмила Волянська

НЕ СКУЄ ДУШІ ЖИВОЇ...

На сторінці „Мова про мову" в „Свободі" з 2-го квітня заслужено в Редакційній дісталося академікові Білодідові за його гідне жалю намагання в усьому доводити „вищість" російської мови для всіх інших мов у СССР, і, звичайно, української. Намагання Білодіда в усьому рабсько догодити Москві й Ленінові, коли до смішного, де треба й не треба, цитується Леніна навіть в ілюстраціях до граматичних правил речень з Леніна, коли їх він, адже, не писав по-українському, а, отже його вислови — переклад якогось перекладача — не можна давати, як підтвердження тих чи інших норм і правил української граматики (чи якоїсь іншої, крім російської, що нею писані його твори), як не подаємо ми прикладів із ... Шекспіра, чи якогось іншого світового світоча, не залежно від того, який би він був „мовотворець" у своїй рідній мові. На закінчення цієї Редакційної у „Свободі" сказано також ще такі слушні слова:

„Вряди-годи виходять там також і солідні наукові праці, що під покривалом цитат із совєтсько-російських світил, містять багато цінного матеріялу для піднесення культури української мови".

І ось до такого типу видань належить знаменне видання — тлумачний Словник української мови, десятий том якого нещодавно прибув на цей бік океану й розсилається книгарнями, такими як „Чотири Континенти" чи книгарнею Віктора Камкіна та й іншими, всім тим, що стали передплатниками цих монументальних томів Словника. Одинадцятий і останній том Словника має появитися ще в цьому півріччі. Видавцем його є Інститут Мовознавства імені О.О. Потебні Академії наук УССР, на чолі якого і стоїть цей сумнозвісний з відомих причин для всіх українців академік Білодід.

І ось десятий том уже в наших руках. Він містить слова на літери „Т", „У", „Ф" на 659 ст. дрібненького друку великого розміру книги. Цей том, як і дев'ять інших попередніх, має гарне зовнішнє оформлення: темно-зелена обкладинка з напівполотна-напівплястики і золотий тиснений напис. Появилося воно у видавництві „Наукова Думка" в Києві і на титульній сторінці стоїть рік 1979.

Перед появою цього тому або одноразово з нею в Києві кореспондент газети „Радянська Україна, прізвище якого не подано, перевів інтерв'ю з академіком І. К. Білодідом про видавничі пляни Інституту мовознавства, де було і чимало питань до директора цього інституту про цей монументальний тлумачний словник. Як звичайно водиться в совєтах, на початку розмови і на кінці академік-директор мусів скласти низенький поклін, — як це він завжди робить, — всьому російському і комуністичному, але в середині розмови сказав чимало і для нас цікавого. Інтерв'ю було надруковане 16 лютого ц. р.

На питання розповісти про сам Словник, його наукову концепцію, його наукове завдання і громадське значення, академік відповів: що це „перший у вітчизняній лексикографії академічний словник тлумачного типу, в якому досить широко опрацьовано лексико-фразеологічний склад сучасної української мови. В ньому подано, відповідним чином пояснено понад 136 тисяч реєстрових чи заголовних слів української загальнонародної мови, мови української (...) нації".

Далі він каже, що навіть у такій праці годі було охопити все „могутнє лексичне багатство нашої рідної української мови", і тому для словника вибиралися „з безмежного мовного океану найбільш необхідні, найбільш прогресивні (!), найбільш життєздатні, тобто такі слова й словосполучення, які будуть використані при писемному викладі думок, в усному спілкуванні, при пошуках відповіді про слововживання, написання, граматичне й стилістичне оформлення, наголошення тих або інших слів".

Саме тому, — продовжував далі академік, — „цей Словник української мови є і путівником у лексичному океані, і науковим довідником з багатьох лінгвістичних питань і надійною лексичною базою для різноманітних мовознавчих досліджень, для укладання нових словників, для наукового вивчення сучасної української мови".

„Цей, створений колективом українських лексикографів на методологічних принципах (...) одинадцятитомний Словник української мови одночасно з виконанням безпосередніх лінгвістичних завдань містить величезну і багатогранну інформацію в галузі науково-технічних, природничих, політичних і інших знань, що стали надбанням української, як і інших мов..." Крім цього, цей Словник є „засобом створення інтернаціональної лексики і фразеології, зокрема термінологічної".

Академік сказав і про саму технічну сторону укладання цього Словника, де найскладнішою чи однією з найскладніших проблем при укладанні Словника української мови (...) було компонування його складу, тобто визначення того контингенту слів, які вводяться до реєстру словника. Тому, зрозуміло, лінґвісти покладаються не на свої смаки, чи особисті уподо-

(Закінчення на стор. 3)

Богдан Ребрик

„РОСІЯ ЗАВЖДИ БУЛА ТЮРМОЮ НАРОДІВ"

(2)

Моя батьківщина була колонією Росії протягом довгого часу. У лютому 1917 року самодержавство впало. Україна була проголошена незалежною республікою і визнана цілою низкою держав, у тому числі Англією. В наслідок контрреволюційного більшовицького перевороту на чолі з Леніним у жовтні 1917 року

в Росії був встановлений режим, що існує й до сьогодні. Сам Ленін неодноразово підкреслював, що для радянської Росії Україна — це питання життя і смерти. Тому, не дивлячись на визнання нашої незалежности і на Брестський договор, Ленін оголосив війну Україні, в наслідок чого наша незалежність утрачена, а Україна перетворена в колонію радянської соціялістичної імперії. Я говорю про це тому, що Україна стала першою жертвою комуністичної експансії в Европу. Це коштувало їй і далі коштує величезних жертв у боротьбі за свободу й незалежність. Оскільки ж комуністи не відмовляються від претенсій на світове панування, а активно прагнуть цього і не без успіху (Ваш лист найкраще цьому підтвердження), завтра така сама доля може спіткати й Вашу батьківщину, пане Мільнер. А щоб цього не сталося, ми повинні краще розуміти один одного: прагнути такого розуміння в ім'я свободи, добра, справедливости і життя на землі.

Ось лише декілька фактів із трагедії мого народу. В процесі окупації України основну ролю відіграли українці, що відгукнулися на пропозицію і заклик Леніна створити свою радянську республіку з допомогою революційного пролетаріяту. З тією ж метою Леніним була створена комуністична партія України. Коли ж основна мета — окупація України — була досягнута, одразу ж відпала потреба в українських комуністах.

Тому їх звинуватили в буржуазному націоналізмі і знищили. Потім знищено клясу 'куркулів' — найсвідомішу в національному відношенні і найздібнішу в питаннях сільського господарства частину населення. За ними надійшла черга до інтеліґенції: знищили все, що пахло українським духом. Під гаслом боротьби з 'ворогами народу' стріляли в поетів, художників, інженерів, юристів. Вбивали тільки за те, що ти — порядна людина, просто за те, що на тобі біла сорочка, краватка чи капелюх. Вуса також були причиною звинувачення в націоналізмі. Смерть, концтабори, тюрми. А коли й цього виявилося замало, деспотія, ніби сп'янівши від безвинної крови, кинулась на просте населення. У результаті — зумисне організовані голоди. Лише за декілька місяців 1933 року було знищено 7 мільйонів людей, серед них діти, жінки, старі. Треба не лише пам'ятати про ці безневинні душі, але й мстити тим, хто їх знищив.

У журналі „Новое время" Ви й слова не зустрінете про ці злочини. Бо згадати про це — уважається наклепом і злочином. Усе хочуть списати на мертвого тирана.

Брехня! Канібали й сьогодні живі та здорові. Більше того, жалкують, що нема можливости розгулятися як слід. Радянський режим любить вихвалятися 20 мільйонами радянських громадян, що загинули під час війни буцімто за звільнення Европи. Адже добра половина з них була знищена т. зв. 'прогресивними' 'загороджувальними загонами' (явище унікальне, чисто радянське, як і створення концтаборів), які під страхом смерти гнали людей захищати рабство; 'не хочеш? дістанеш кулю в потилицю!' А хіба ж не радянський режим кидав напризволяще своїх громадян в полоні, заявивши, що це зрадники батьківщини?

Скільки серед них моїх одноплемінників, цих вічних 'зрадників'? А чи не зрадниками є самі кремлівські бонзи? Ті самі, що так люблять позу непримиримих антифашистів!

Навіть І. Лунса (?), чи не праву руку фюрера, розкрили! Ти диви яка турбота за долю світу та яка коротка пам'ять! Це, певне, Лунс (?) разом з американським імперіялізмом розв'язав руки Гітлерові для початку світової бойні. А хто кинув у пащу фашистам Францію і Чехо-Словаччину? Це Лунс (?) підписав у Москві договір з фашизмом? Так скільки ж можна мовчати?!

Адже ці два близнюки — фашизм і комунізм — накинулись на Польщу і розірвали її, як шакали. А агресія СРСР проти Фінляндії, сусідньої, у тисячу разів слабшої держави, що зуміла дати по морді кремлівському хамові? Про все це — гробова мовчанка. Це, напевно, в інтересах миру, чи ж не так? Зате про 'визвольну місію' радянської армії товчуть, де лише можна; що це за 'місія' —

показали Берлін, Будапешт і Прага. Чи легше народам Східньої Европи від того, що на зміну коричневій чумі прийшла червона?

(Продовження буде)

ІРАНСЬКА КАРУЗЕЛЯ ПРИСПІШУЄ ОБОРОТИ

Події, трагічні своїми наслідками для народів Ірану. в устах теперішніх володарів тієї прастарої держави прибирають комічну форму. Три головні актори сучасної іранської сцени — Аятолла Хомейні, президент Бані-Садр і міністер закордонних справ Ґодбзадег не багато більше роблять, як проголошують дивовижні заяви.

Аятолла Хомейні видав більшу проклямацію, яку відчитав його син на одному з базарів Теграну. У цій декларації він обіцяє довести ісламську революцію до переможного кінця в Ірані і в інших ісламських країнах, погрожує ЗСА і СССР, що він таки „прикоротить" їх (цим разом святець Хомейні вже не обіцював, що „пообтинає руки"), накінець, що очолена ним псевдореволюція в Ірані вимагає волі і самостійности для всіх народів. Такі гарні слова Аятолли Хомейні проголошує в перервах між кривавими розправами з курдськими й іншими самостійниками та демократами.

Презідент Бані-Садр займається формулюванням щораз, то нових вимог до американського уряду, після сповнення яких він обіцяє, що американці, ув'язнені одними фанатиками,будуть передані іншим фанатикам,а Ґодзадег інформує, які то побожні наміри він мав, але не міг їх реалізувати, бо шах полетів до Єгипту, або з інших подібних причин.

В обличчі тих виступів незавидне положення американських державних чинників,яким приходиться по можливости раціонально відповідати на повністю нераціональні заяви й вимоги. Тим більше, що всі три „державні мужі" передають в справі звільнення закладників у руки майбутнього парляменту, який ще не вибраний, а перша черга виборів є перевірювана з огляду на кричущі надужиття і шахрайства.

Як довго зможе Іран у такій ситуації витримати?

ТВЕРДИЙ ПАЛЕСТИНСЬКИЙ ГОРІХ

Єрусалим.—Ізраїльський уряд заходжується коло най складнішої, а водночас під сучасну пору найважливішої для нього справи: як розв'язати проблему арабської частини Палестини? Уряд Бегіна рішуче обстоює, що історичні Самарія і Юдея — терени на захід від Йордану, заселені головно арабами, мусять належати до держави Ізраїлю. Прем'єр Бегін під час розмов у Кемп Дейвіді втрійку з президентами Картером і Садатом рішуче заявив, що йдеться про „персональну", а не територіяльну автономію, яку Ізраїль готовиться дати палестинцям. Палестинська Визвольна Організація, яка очолює і в очас великої більшости палестинських арабів репрзеентує їх, заявляє, що тільки повна і безумовна державна незалежність є розв'язкою, що задовольнить арабське населення.

Та на цьому протиріччю не вичерпується складність проблеми. У висліді шестиденної війни 1967 року Ізраїль перебрав західній берег Йордану від королівства Йорданії. Проте, арабські мешканці цих теренів, а їх є коло 750 тисяч ще й до сьогодні мають йорданські пашпорти, а велика частина з них дістає платні від уряду в Аммані, Йорданія. Наприклад, усі судді цього терену дістають свої платні від Йорданського уряду.

Ізраїль толерує це, бо хоч заявляє, що Самарія і Юдея невідривні частини Ізраїля , але... ану-ж прийдеться поступитися, то, хто знає, чи не краще передати ці терени Йорданії, ніж створити на них самостійну державу під керівництвом Палестинської Визвольної Оганізації. Саме цього також побоюються консервативні арабські уряди Савдійської Арабії, малих арабських князівств, навіть Єгипту. І, очевидно, боїться цього най більше королівство Йорданії, велика частина населення якої є палестинці. А ці мабуть захотіли б об'єднатися з вільною палестинською державою, тобто вийти зі складу Йорданії.

Всім відомо, що Палестинська Визвольна Організація і її лідер Ясір Арафат перебувають під значним впливом Москви.

Не зважаючи на всі ці складності, палестинську проблему треба буде все таки якось розв'язати і то в недалекому майбутньому. І тому уряд Ізраїля без великого розголосу працює над нею. Його завдання під сучасну пору ще більше ускладнене тим, що серед арабів в Ізраїлі, не зважаючи на всі дотеперішні заходи не вдалося ізраїльському урядові знайти такі групи, а навіть одиниці, які хотіли б розв'язати цю проблему в рамках ізраїльської держави. Декількох арабських діячів які схилилися до цієї думки, арабські палестинці дуже швидко вбили, а іншим охочим на таке погрозили, що і їм таке трапиться.

ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ В РОДЕЗІЇ, ТЕПЕР ЗІМБАБВЕ, чорні зміцнюють атаку на існуючий режим з перевагою білих в Південній Африці. Одним з останніх виявів цієї атаки є обстріл ракетами і рушницями поліційної станиці на передмістю Йсганнесбургу, що мало місце 4 квітня ц.р.

Ярослав Климовський

„КАМІННІ СТУПЕНІ"

(Під враженням новель і нарисів Остапа Тарнавського)

В часах, у яких живемо, наше друковане слово повинно виконувати важливу і відповідальну функцію, від якої залежить не тільки обличчя нашої сучасної літератури, але й усієї нашої культури поготів. Немає достатнього оправдання, щоб це поле нашої культури та ще в такій багатій країні залишалося сливе облогом.

Цікаво, що такий малий нарід як фінлядці, будучи під ворожою окупацією (від половини XII сторіччя під Швецією, а від 1808 під Росією), повністю зрозуміли, яку цінність становить книга. Вона за допомогою „Калевади" дуже сильно розбурхала фінляндський самостійницький рух. Цю народну епопею вони ручно переписували і передавали її з рук до рук тисячним масам фінляндських патріотів. До речі, наші сестри і брати по крові на рідних землях під теперішню пору роблять це саме.

А як тут у нас з книгою, з читанням?

До тих письменників, що слава Богу! — ще не зневірилися належить Остап Тарнавський. Він автор чотирьох збірок поезій: „Слова і мрії" (1948), „Життя" (1952), „Мости" (1956), „Самотнє дерево" (1960) і двох збірок есеїв — „Подорож поза відоме" (1965), „Туга за мітом" (1966) та збірка новель і нарисів „Камінні ступені" (1979). Остап Тарнавський—це одна із видатних постатей української літератури в діяспорі. Його присутність серед нас відчуваємо з часу Великого Ісходу.

Відомо, що жива література постає тоді, коли автор уміло послуговується словом. Вже старинні мислителі говорили, що справжнім мистецтвом є знання і вмілість послуговуватися всякими засобами мови належним способом й у власному часі (Гермоґен).

Саме брак гарної, продуманої форми чинить багато творів сучасної світової літератури безбарвними. Сучасні прозаїки, йдучи ніби то вслід моди, ігнорують послідовність дії в часі і просторі, тобто єдність часу і місця, тому конструкція їхніх творів постійно валиться. І це вже триває шмат часу. Вистане пригадати деякі повісті Честертона, наприклад, „Наполеон з Ноттінг". (Дещо менші претенсії до його „Людини, що була четвергом). А вже що ж говорити про якісь поетичні засоби.

З уваги на обмежений метраж цієї нотатки, важко звернути увагу на всі елементи творчої ляборатoрії Остапа Тарнавського (схема задуму, процес творення, погляд на світ, на життя, дисципліна самої передачі тощо), тож вкажемо головним чином на сферу поетичних засобів, які передають настрій, відчуття, почування в поодиноких новелях і нарисах, при чому вживатимемо хронологічного ключа, а не йтимемо за черговістю поодиноких мікротворів збірки.

Входячи — так сказати б — в орбіту прози, Остап Тарнавський, як сказав би автор, не скидає з себе костюму поета і не переодягається в інший, щоб „грати іншу ролю"; — він іде в цю орбіту в цьому самому костюмі. Вслід Стефаника — опоетизувати значить зробити набагато краще. Не без підстави хтось сказав (чи не Герберт), що„,...

„.... у світлому повітрі поезії все зміняє свою істоту, звичайність стається винятковістю, малість — великістю, зітхання гимном, сльози молитвою". (Цитата з пам'яті).

Поетичні образи Остапа Тарнавського створюють дуже часто не лиш атмосферу ситуації, але й контемплятивний настрій. Наприклад:

„.... рожеві ранки вилітають голубами в небесні краї, коли тихою ходою відходять самітні вечори до воріт буття".

(„Хлоння", 1937)

Або:

„На міські сквери спадала золота позолоть суму, а стрункий холод проходжувався поміж деревами".

(там же)

Тут знову, завдяки поетичному зображенню, ввижається нам не тільки фрагмент урбаністичного краєвиду, до речі в уяві нашій дуже знайомого, до болю дорогого, але бачимо мов у сновидінні, як холод, прибираючи чисто людські риси, проходжується „поміж деревами" наче жива людина. Подібних антропоморфізмів у поодиноких нарисах удосталь. Ось наприклад цей:

„Між високими брилами домів станули навшпиньки гнучкі ліхтарі".

(там же)

Між іншим „Хлоня", це чи не перший прозовий твір Остапа Тарнавського пропорційно до розміру може переорнаментований. Не даром старинні римляни перестерігали „Ne quid nimis". Так до речі буває з усіма дебютантами; їм перестаратися не важко. А поза тим нічого дивного; тоді авторові було заледве 21.

„Камінні ступені" (1939), нарис, від якого назва цілої збірки, цікавий своєю оригінальною побудовою, складається з шести невеликих розділів — „Розмова", „Сторінки з денника", „Родовід", „Лист", „Слово автора", „Напередодні". Хоча назви розділів, щиро кажучи, не вказують на якийсь „спільний знаменник", усе таки шляхом зручної контамінації осягнено намірену ціль. До цього нарису автор підійшов сміливо, по-новому. Звернім увагу на масову сцену в морській пристані:

„Люди та клунки висипались широкою рікою, що плила до міста".

Читаючи цю фразу, виноситься враження, що обсервацію зроблено не з-землі, а наче з пташиного лету, докладніше з вертолета чи просто з даху високої будівлі.

У черговості, яку ми прийняли, хоч-не-хоч пропускаємо деякі позиції з причин, як уже подано на самому початку.

„Радний Олексій Винар" (1954), оповідання з історії давнього Львова; на підставі нього можна створити знаменитий сценічний текст. У 1938 році втішалася великим сценічним успіхом п'єса „Кирка з Льолео" у виконанні акторів Українського Театру ім. І. Котляревського, який згодом став стрижнем стаціонарного Театру у Львові під мистецьким керівництвом В. Блавацького. Саме ця п'єса мала також історичне тло давнього Львова.

„Рапорт інспектора Бравна" (1954), це більше полотно — сміло може послужити як сценарій до фільму.

Остап Тарнавський надзвичайно різноманітний у виборі тем. У збірці не бракує оповідань не тільки з дотепним діялогом, але вже сам інтер'єр, докладніше опис обладнання нутра хати відповідно вас настроює — як ось:

„Вночі це ліжко приймало сном і блощицями Балана, а вдень знаходив на ньому те саме інший земляк, який працював на нічну зміну".

(„Крейзі" — 1955)

„Вихід у призначення" (1957) містить у собі багато філософських роздумів".

„Та ці сходи лише фрагмент, хоч як скоро підноситься по них людина, а перед нею завжди ще та сама відстань, та сама надія, що злітає з цими уявними сходами, мов поривання. Сходи — це життя, це піднімання і сходження".

І в театральному мистецтві сходи мають свою семантику. Вони ритмізують і монументалізують сценічний простір.

„Ще один життєвий досвід" — це довше оповідання про людину (нового емігранта), яка своїм нерозважним кроком зробила свою новозасновану сім'ю нещасливою, не згадуючи вже і самого себе.

„Сповідь отця Сократа (1964), це нарис із большевицької дійсности. Багатьма поетичними засобами змальовано атмосферу і настрій.

„Зорі, мов золоті коралі, посипались по гладкому паркеті неба і — здавалось — і вони, спадаючи із величнього п'єдесталу блакиті, котились з дзвінким сміхом у гамірне місто".

Або:

„.... Лямпадка кидала немічне світло мов далека завмираюча зірка".

Переживання персонажів і їхні настрої є підкреслені малюнком природи, музикальним звучанням словесної тканини. Очевидно, що кожний високомистецький твір

(Закінчення на стор. 4)

Відбувається виставка кераміки

Колумбія, Мд. (Х. Пацлавська). — У приміщенні „Вижуал Артс Сентер" Антіох університету в Колумбії, Меріленд, відбувається від початку березня до 11-го квітня п'ята річна виставка визначної сучасної кераміки. На виставці показано 222 експонати із 25-ох приватних колекцій на сході Америки. Завдяки заходам студентки університету Н. Кормелюк, на цій виставці показано теж сім експонатів гуцульської кераміки роботи ганчаря Возняка із колекції Л. Пацлавського. „Вижуал Артс Сентер" Антіохійського університету міститься в Лонг Річ Виледж Сентер, Колумбія, Мд. Виставку можна оглядати понеділок — четвер від полудня до 5-ої год. по пол., 7-10 веч., і в суботу від 9-ої ранку до полудня.

Свічник — кераміка

РЕЖИМ ПРЕЗИДЕНТА АСАДА В СИРІЇ став перед зростаючими труднощами з огляду на внутрішні й зовнішні конфлікти. Десять років тому ген. Гафез аль-Асад, перебираючи владу в Баґдаді, пообіцяв піднесення добробуту населення, справедливе поступування у відношенні до всіх племен і суспільних верств, накінець мирну міжнародню політику. А за тих десять років рівень добробуту значно впав, секта мусулман-алевітів, до якої належить Асад і його співробітники, виключила інших від причасности до влади, а замість миру Сирія кровавиться у безнадійній інтервенції у Ливані. Тепер за це все приходиться платити.

НЕ СКУЄ ДУШІ ЖИВОЇ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

бання, а на ту лексичну базу, яка є у їх розпорядженні. І він, І. Білодід, згадує про Словникову картотеку Інституту, яка вже на час підготовки Словника української мови перевищувала 5 (п'ять) мільйонів карток (!)

Очевидно, говорячи про таку „небезпечну" в очах совєтських окупантів тему, як українська мова (мова, яку в совєтах російські шовіністи інакше не називають, як „націоналістично-буржуазною", а то й просто „бандеровською", якщо її українці намагаються вживати щоденно), мусів „страха ради іудейська" наш „вірнопідданий" академік згадати і про нас, українську еміграцію, яка нібито „неуцько базікає про якусь русифікацію української мови" і все це ми — тобто еміґранти-українці у вільному світі — спираємо на „жалюгідному нерозумінні" „самих процесів світового розвитку мов, зокрема, й процесів розвитку мов наших соціялістичних націй".

І далі академік Білодід для більшого переконування, але вже не нас, а таки його російських і українофобних зверхників, нагадує, наче вибачаючись, слова росіянина поета М. Тихонова про те, що „и прелесть русской речи" „и украинский сладостный язык" лишаються у своїй „споконвічній красі і величності, зберігаючи своє національне лице".

Бідний професор і академік прекрасно знає, що постійне засмічування наказами „зверху" української мови русизмами називається в тій комуністично-російській імперії „збагаченням української мови", а кожне українське слово, якщо б таке і потрапило раптом у лексичний фонд російської мови, гналося б з неї вогнем і мечем, і всі блюстителі чистоти „языка Пушкина и Ленина" репетували б про „коверкание красивого русского языка". Так в тій російсько-комуністичній тюрмі народів розуміють „взаємовпливання" поміж мовами „народів Совєтського Союзу". В українську мову ми примушені терором державним прийняти всі „ткачихи" замість „ткаля"-ткалі, всі „старійшини" замість старшини, дітище тощо. Годі все те перерахувати в кожному українському словнику, де не мовник вирішує про той матеріял, який в словник поміщують, а... політрук, або ще краще — „органи", цебто КГБ.

Але терор цей не тільки мовний, а і фізичний противників нашої мови „сладостної", бо всі ті українці, які намагаються відстоювати її права у своєму щоденному житті, не тільки переслідувані на праці, в наукових закладах чи в їхньому „обществі", яке з них кпить, але навіть кинуті — фізично таки — в тюрми і заслання.

Про це все аж надто пророчисто свідчать всі розпачливі матеріяли з Української Гельсінкської Групи та від сотень інших політичних в'язнів, які про це пишуть. А скільки мільйонів українців, що караються і каралися на чужій московській півночі дуже часто за єдину провину, що вони українці, не мають можливости нам про це голосно сказати. Якщо б могли вони — то теж би розповіли про знущання і мовне над ними.

Очевидно, що це дуже добре, що вийшло вже десять томів і ось-ось вийде одинадцятий.

Це добре, що багато примірників його дістається у вільний світ, де ніякі „випадкові" пожежі не знищать його так, як це стається раз-у-раз з усім вартісним українським у совєтах, коли якомусь російському шовіністові раптом щось з української культури видається „идейно-вредным", як це було в Києві з архівами Академії наук, чи у Львові, чи по інших містах „соціялістичних республік", але не в... Москві.

Це добре, що появився такий Словник і тому, що колись у майбутньому, коли врага не стане супостата над нами, можна буде в Україні перевидати цей Словник, викинувши з нього всілякі „ленінізми" та інший вірнопідданський Москві мотлох, якого, звичайно, в Словнику не бракує. Але є в ньому воістину безмежний океан справжніх мовних скарбів.

Вже сама кількість слів — 136 тисяч, вже сама кількість томів — одинадцять книг, вже сама кількість всіх сторінок — їх буде разом коло десяти тисяч — впадають в очі і, беручи в руки ці книги, наповнюєшся подивом для нашої мови й нашого народу — її талановитого творця. І наповнюєшся вдячністю для тих великої кількости мовників й інших фахівців, які виконали цю колосальну працю, цей справді подвижницький труд в Інституті мовознавства України. Виконали цю працю — для майбутнього, знаючи напевно, що декому або і багатьом з них доведеться „сісти" за „буржуазно-націоналістичний" ухил.

ДО УВАГИ ЗЕМЛЯКАМ ГОРОДЕНЩИНИ

Джексон Гайтс, Н. Й. (ОКГЗ). — Згідно з рішенням Городенського з'їзду в Торонті в 1978 році, наступний з'їзд Городенської землі мав би відбутися в 1980 році в Ню Йорку або в його околиці.

Тепер ведеться опит наших земляків відносно цього запланованого з'їзду. З уваги на те, що є постійні зміни адрес, як також багато наших земляків не обхоплено організаційним адресарем, оцим просимо всіх, кому дорогі зв'язки з рідною землею, зголоситися на адресу: Wasyl Nykyforuk, 35-43 72-nd Street, Jackson Heights, N. Y. 11372, USA.

Звідси отримаєте потрібні інформації про найближчі пляни нашого землядтва.

Там теж можна замовити історично-мемуарний збірник „Городенщина".

ІСНО відзначило роковини УНРуху

Ню Йорк, Н. Й. (П. Трохименко). — Тут, в Українському Народному Домі, у залі ОДВУ ч. 22 у неділю, 23-го березня, відбулися урочисті ювілейні відзначення роковин УНРуху - 15-річчя смерти Голови ПУН'у полк. А. Мельника, 50-річчя заснування ОУН та 50-річчя ОДВУ, з ініціятиви та стараннями Координаційної ради ІСНО Великого Ню Йорку, складовими частинами якої є: ОДВУ, УЗХ, МУН, „Зарево", СВУР (Союз Ветеранів Українського Резистансу) та Український Визвольний Фонд (УВФ).

Свято відкрив і ним провадив генеральний секретар ЦУ ОДВУ П. Байбак, на заклик якого всі присутні піднесення з місць та однохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять Голови ПУН'у та всіх відомих і невідомих борців, героїв і мучеників УВО-ОУН-УНРуху. Змістовну доповідь про особу полк. Андрія Мельника — Людини, Патріота та Лицаря — Провідника — виголосив член родини бл. п. полк. А. Мельника мґр А. Кобрин, директор Школи українознавства Т-ва „Самопоміч" у Ню Йорку та активний діяч на ниві інших українських організацій.

На урочистості брав участь самостійний гурток бандуристів, складений з студентів і молоді з Юніондейлу: Марко Лисняк, Галя Гарматій, Петро Щерба і Олександер Калиновський. Вони під оплески присутніх проспівали при акомпаньяменті бандур три пісні: „Засвистали козаченьки", „Лезнівський танок" і „Гей нум, хлопці, до зброї".

Майстер мистецького слова Рома Шуган рецитувала „Заграву ранку" Юрія Клена та „Заповіт вождя".

Проф. С. Стецик, один з ветеранів УВО-ОУН та ентузіяст розбудови українського шкільництва при УККА, розповів декілька цікавих фрагментів з життя й діяльности полковника Мельника, підкреслюючи невгнутість, суверенність духа та одержимість українською державною ідеєю.

Перед закінченням урочистости зібрані оплесками вітали присутніх на Святі ветеранів УНРуху: учасника Листопадового Зриву д-ра В.П. Михайлова та членів УВО д-ра Р. Клюфаса, проф. С. Стецика, сеньйора Пласту А. Капистянського та Гриця Яремчука.

Співом „Ще не вмерла Україна" була закінчена ця пам'ятна урочистість.

ПОЧУТТЯ ГУМОРУ, ТАКЕ ПРИРОДНЕ ПОЛЯКАМ, допомогло їм уже не раз перетривати важкі хвилини у їхній історії. Як подає преса, на Люблинщині відбулися великі облави на „делеґатів" на УІІІ з'їзд комуністів. „Делеґатами" були собаки, яким хтось позавішував на шиях таблички з написом „Я є делеґатом на УІІІ партійний з'їзд".

„КАМІННІ СТУПЕНІ"

(Закінчення зі ст. 2-ої)

повинен викликати естетичне й емоційне враження у читата, — в Остапа Тарнавського це відчуваємо в кожному його творі.

Поза принципом наростання інтриґи і рельєфністю зображення в поодиноких його творах та майстерністю самої структури — його новелі, оповідання, нариси позначені ще й особистими бистрими спостереженнями, а поетичні засоби естетично насичують дію.

Інтелектуальна забарвленість помітна в „Подвійному житті". Психічні переживання персонажів, їхні почуття наявні в більшому оповіданні „Ще один досвід". Поетична символіка і філософське заглиблення у згаданій вже „Сповіді отця Сократа". Образи, сповнені експресії — в „Недокінченій дискусії".

Цих тільки декілька прикладів вистачає, щоб ствердити самобутній, оригінальний талант автора „Камінних ступенів".

Найновішою книжкою Остап Тарнавський помітно поширив жанровий діяпазон своєї творчости.

Слід відмітити, що в нього евідентне шукання нових форм (до речі, на це вже звернено увагу в попередніх рядках). Словом маємо діло з мистецько цікавою творчістю. Кожний твір Остапа Тарнавського, це піднімання вгору; тут конкретно допомогли йому „Камінні ступені". Не помиляється Марсель Дішон коли каже, що „мистецьтво є єдиною формою діяння, за допомогою якого людина проявляє себе справжньою індивідуальністю". Приємно ствердити, що Остап Тарнавський є індивідуальністю в нашій літературі.

Книжку „Камінні ступені" тиражем 1,000 примірників технічно без закиду надрукував Юліян Середяк у своєму Видавництві в Буенос Айресі. Обкладинка і портрет автора-роботи мистця Любослава Гуцалюка. У книжці не помічено ані одної друкарської помилки, що сьогодні не часто трапляється. Під цим поглядом Юліян Середяк — „білий крук".

У передмові представлено перипетії у зв'язку з виданням „Камінних ступенів". Виходить, що заки автор надрукував свою книжку, — людина дісталася на місяць. На нашу думку було б краще, якщо б ця передмова була попала до збірки, як ще одне дуже цікаве оповідання, а передмову напевно був би залюбки написав хтось із відомих наших літераторів. Цитуємо закінчення цієї передмови:

„Іди, моя книждо, між люди і забудь той довгий час, коли йшла за мною, як тінь, забудь отой протяжливий період народження, а вийди самостійно на власний шлях і жий у майбутньому".

* * *

Авторський вечір Остапа Тарнавського з нагоди появи його „Камінних ступенів" відбувся у Філядельфії 16-го грудня минулого року в залі УСО „Тризуб". Його влаштував місцевий Літературно-Мистецький Клюб; цей вечір відкрив д-р П. Клюк, голова Клюбу.

По літературну творчість автора говорив проф. Гр. Костюк.

Доповідач виявився непересічним майстром у ділянці літературної критики. Проведена ним фахова аналіза творів Остапа Тарнавського була доказом його ґрунтовної освіти і знання світової літератури. Проф. Костюк не лише стверджував поодинокі факти, але вносив багато своїх мислей, а вагу мислей міриться виключно мірою їх переконливої сили.

Твори Остапа Тарнавськога читали давні його приятелі-актори (ще з того часу, коли поет тісно співпрацював із Львівським Оперним Театром) — Віра й Євген Левицькі, Марія Степова-Карп'як і Володимир Шашаровський.

Правду кажучи, це вперше відбувся у Філядельфії такий вечір, що був на високому мистецькому рівні. Цей успіх, поза творчою якістю матеріялу слід завдячувати проф. Г. Костюкові, який, не зважаючи на переобтяження працею і на свій немолодий вік, приїхав шанувати свого друга і колеґу по перу, як рівнож згаданим акторам, які зглибивши текст, донесли його до добірної авдиторії у високомистецькій подачі. Програмою вечора керував реж. Володимир Шашаровський. Він теж прочитав оповідання „Театралка". Ця насичена гумором, мабуть, правдива авторова пригода ввела авдиторію у веселий настрій. Не без цього, що досвідчений актор майстерно доніс цей текст до слухача.

Програму вечора закінчив сам автор, прочитавши декілька своїх віршів; один з них адресований до своєї дружини.

Ця імпреза залишила тривале, приємне, а над усе дуже культурне враження.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

25-РІЧЧЯ УСЦАК

З нагоди 25-річного ювілею великі святкування цієї Української Спортової Централі Америки і Канади відбудуться в днях 27-28 вересня на оселі УНСоюзу — Союзівка. Після імпрез, присвячених Ювілеєві в згаданих днях, вибраний Ювілейний комітет влаштує святковий бенкет, розвагову програму і забаву. В часі бенкету відбудуться відзначення заслужених для УСЦАК діячів і спортовців.

ВІСТКИ УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

УСВТ „Ч. Січ" — П.А.Л. Пассейк — 0:0
Юнійон, 9-го березня

Цими першенськими змаганнями Вищої Дивізії Шейфер Ліґи Ню Джерзі перша дружина „Ч. Січі" розпочала другу половину сезону копаного м'яча. Зимові місяці наша дружина провела в турнірі в закритій залі, в якому згідно з вислідами не дійшла до фінальних гор. Але цей турнір спиряв у великій мірі вдержанню фізичної кондиції змаґунів, яку вони саме показали в звітових змаганнях.

У першій половині цієї зустрічі „Січовики" вповні володіли ініціятивою, відзначалися швидкістю, проводили численні акції на ворота суперників, одначе відкрити конта ґолів не зуміли. В другій половині гра проходила більш вирівняно, в якій вже обидві дружини мали можливості здобути ґолі, але впевнені дефензивні лінії і воротарі ліквідували усі небезпеки, завдяки чому вислід залишився „сухим" — 0:0.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Ю. Бакун, Д. Бакун, Охрименко, Ткач, Васілійо, Денисюк, Несторенко, Леонів, Каздоба, Колес. Провідник і тренер Ю. Саварин.

УСВТ „Ч. Січ" (Юнаки) — „Куґарс" С.О. (Юнаки) — 3:1

Були це півфінальні змагання зимового турніру в закритій залі, який від початку січня проходив у закритій залі в Савт Орандж. Юнацька дружина „Ч. Січі" виступала в так зв. „Південній Дивізії", в якій на усіх десять дружин зайняла друге місце і цим самим увійшла до півфінальних гор.

„Ч. Січ" 9-го березня успішно елімінувала сильну дружину „Куґарс" Савт Орандж, завдяки чому здобула собі право до фіналу, який відбудеться в наступну неділю. На протязі зимового сезону в табелі між найкращими стрільцями ґолів у цьому турнірі „січовик" Є. Турянський здобув пістнадцять і зайняв друге місце, дальші місця зайняли — А. Пенцак і М. Васьків, обидва по чотири.

Найкращим воротарем півфіналу вийшов Данило Василак, про якого були згадки в „Стар Леджер". Кінцевий показник зимового турніру „Південної Дивізії" у сезоні 1980:

	гор	точок	ґолів
1. Нюарк Академі С. К.	9	15:3	30:14
2. УСВТ „Ч. СІЧ"	9	14:4	29:13
3. Савт Орандж М.Е.А.	9	13:5	47:16
4. Дельбартон С.К.	9	11:7	37:21
5. Савт Орандж „Куґарс"	9	10:8	22:20
6. Сідар Ґров С.К.	9	9:9	16:16
7. Медісон С.К.	9	7:11	17:20
8. Сітон Гол С.К.	9	5:13	23:32
9. Сасекс Куґарс С.К.	9	4:14	8:29
10. Вудбридж С.К.	9	2:16	8:57

Календарець змагань Першої дружини (весняна рунда):

16-го березня — Петерсон Спорт Бойс — „Ч. Січ",
23-го березня — „Ч. Січ" — „Оушен Кавнті С.К.,
30-го березня — Еспана — „Ч. Січ",
20-го квітня — Вісла — „Ч. Січ",
27-го квітня — „Ч. Січ" — Рома,
4-го травня — „Румунія" — „Ч. Січ",
11-го травня — „Ч. Січ" — „Інтер Сербія".

ВІДБИВАНКА

УСВТ „Ч. Січ" — Ферлі Дікінсон В.К. 3:1 сетів
УСВТ „Ч. Січ" — Лівінґстон В.К. — 3:0
УСВТ „Ч. Січ" — Кренстон В.К. — 3:0
УСВТ „Ч. Січ" — Ровей В.К. — 1:3
УСВТ „Ч. Січ" — Кренстон В.К. — 3:0

З чергових п'яти першенських змагань Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі „Ч. Січ" здобула чотири перемоги і зазнала одну поразку на виїзді в м. Ровей. Після цих змагань наша дружина займає третє місце в показнику табелі восьми дружин.

9-го березня „Ч. Січ" взяла участь у турнірі ЮСВВА в м. Ворен, в якому зайняла третє місце в підгрупі і цим самим не ввійшла до півфіналу. В кваліфікаційних змаганнях підгрупи „Ч. Січ" перемогла дружину Барнард коледжу з Ню Йорку вислідом—17:15, 15:11, 15:8; Джеймс В.К - 3:0 сетів воковером; зазнала поразки з дружиною Прінстон університету — 15:10, 8:15, 11:15, і клюбом Ворен — 13:15, 11:15, 10:15.

Склад „Ч. Січі": М. Ганич (тренерка), Д. Твардовська, Л. Тицька, С. Візата, С. Моравська, М. Ватон, Х. Басняк, І. Паславська, К. Кульберлі, І. Шеремета, Н. Моравська.

(от)

ПОМЕР ЯРОСЛАВ ХОРОСТІЛЬ

Коли пишемо ці рядки, несподівано наспіла до нас сумна вістка, що в Торонті, Канада, помер заслужений довголітній спортовий діяч С. Т. „Україна", Торонто, Пласту, Торонто, і один з найчільніших активістів Української Спортової Централі Америки і Канади бл. п. Ярослав Хоростіль.

Як колишній голова УСЦАК, пізніше довголітній секретар, а під сучасну пору один із заступників голови УСЦАК і діючий секретар, бл. п. Ярослав Хоростіль користувався заслуженим авторитетом і повагою української організованої громади на цьому континенті. В останніх кількох роках Ярослав Хоростіль працював над збіркою матеріялів до видання історії українського спорту.

Управа УСЦАК - Схід висловлює глибоке і щире співчуття Дружині, близькій і дальшій родині та СТ „Україна" і Пласт, Торонто, які втратили свого чільного діяча. Пам'ять про Покійного Ярослава Хоростіля залишиться в серцях усіх, хто його знав.

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД БЕРЕЖАНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Кергонксон/Союзівка.— Ювілейний з'їзд Бережанської гімназії — професорів і учнів — відбудеться тут 17 і 18-го травня ц.р. на виховно-відпочинковій Оселі УНС в Кетскильських горах і включатиме крім ділової також мистецько-розвагову і бенкетову частини. Під час з'їзду проф. В. Савчак з Австралії матиме виставку картин із спеціяльною знижкою для учасників з'їзду. Частина доходу з продажу картин призначена на офундування Катедр Українознавчих Студій в Австралії. Кімнати на з'їзд треба замовляти в адміністрації Союзівки — Ukrainian National Assn. Estate, Kerhonkson, N.Y. 12446, tel. (914) 626-5641.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 10

д-р З. Матвійчук, Вінніпеґ	$ 20.00
д-р З. Д. Кунцьо, Вейсайд	17.50
д-р О. Бойко, Торонто	12.50
А. Дорошенко, Грефтон	12.50
А. Скоробогатий, Елмгурст	12.50
А. Яріш, Рочестер	12.50
Г. Воскоб, Стейт Коледж	10.00
Д. Граб, Лонґ Айленд Ситі	7.50
В. Дичій, Чікаґо	7.50
І. Дуда, Торонто	7.50
Ю. Лесик, Чікаґо	7.50
М. Паращак, Торонто	7.50
д-р І. Андрусяк, Детройт	5.00
Р. В. Бобесюк, Ню Йорк	5.00
С. Гавриш, Філядельфія	5.00
Р. Глух, Елмгурст	5.00
В. Зарицький, Фордс	5.00
П. Карпів, Маспет	5.00
Л. Небесний, Озон Парк	5.00
І. Сліпець, Парма	5.00
М. Хома, Валтимор	5.00
М. Цибик, Томс Рівер	5.00
М. Леськів, Торонто	4.50
Л. Мостович, Лексинґтон	3.50
Р. Вайлак, Річмонд Гілл	2.50
Н. Білок, Рочестер	2.50
С. Богословець, Морріставн	2.50
Л. Врикович, Монтреаль	2.50
В. Вурак, Гартфорд	2.50
М. Вуцяк, Порт Шарльотте	2.50
И. Вишневецький, Елмгурст	2.50
І. Війтик, Феніксвілл	2.50
В. М. Волошинюк, Воффало	2.50
І. Вороняк; Аллентавн	2.50
Н. Гаврилюк, Крім Рідж	2.50
М. Гаврищук, Ню Йорк	2.50
М. А. Гаравус, Воффало	2.50
д-р В. Годинський, Міннеаполіс	2.50
В. Головінський, Вудгейвен	2.50
В. Грушкевич, Савтфілд	2.50
Д. Галонзка, Рослиндейл	2.50
М. Давискиба, Маномет	2.50
І. Демків, Асторія	2.50
В. Іванонько, Джансон Ситі	2.50
А. Зитинський, Фінікс	2.50
С. Жураковський, Річмонд	2.50
Д. Калиновський, Седл Брук	2.50
І. Кезмур, Рослiндейл	2.50
О. Косар, Торонто	2.50
В. Котлярчик, Врейдентон	2.50
М. Кужла, Філядельфія	2.50
І. Лаврук, Чікаґо	2.50
М. Левицький, Маямі Біч	2.50
А. Линник, Глен Спей	2.50
М. Лончина, Чікопі	2.50
П. Люлюк, Толідо	2.50
В. Мазур, Філядельфія	2.50
М. Мандрик, Монтреаль	2.50
М. С. Мандрич, Палм Ковст	2.50
В. Мандюк, Ірвінґтон	2.50
В. Марущак, Кліфтон	2.50
М. Мац, Ню Йорк	2.50
В. Мельник, Торонто	2.50
Н. Мерена, Джансон Ситі	2.50
С. Микитюк, Джерзі Ситі	2.50
С. Михалько, Ґарфілд	2.50
М. Мірза, Ст. Пол	2.50
О. Нессін, Ню Йорк	2.50
Д. В. Олейнік, Філядельфія	2.50
В. Пасічинський, Порт Джервіс	2.50
А. Перок, Ветлегем	2.50
Ю. Проців, Ріджвуд	2.50
А. Рижий, Влумфілд	2.50
І. Ровенчук, Влумфілд	2.50
Е. Рокіський, Вейн	2.50
О. Стороженко, Філядельфія	2.50
П. Терребецький, Маспет	2.50
І. Ткач, Маямі Біч	2.50
А. Ткачук, Міллтавн	2.50
І. Ханацький, Флинт	2.50
О. Харамбура, Рочестер	2.50
І. Худий, Лонґ Айленд Ситі	2.50
д-р В. Худьо, Шорт Гіллс	2.50
І. Цибрівський, Луісвілл	2.50
М. Цимбалістий, Кетскілл	2.50
П. Ціхановський, Мілвіл	2.50
В. Чуміловський, Скенектеді	2.50
М. Шубяк, Влумфілд	2.50
Ф. Щеснюк, Ню Йорк	2.50
И. Якимів, Кентон	2.50
М. Мелон, Тарентум	2.00
В. Буртняк, Чікаґо	1.50
Т. Росоляк, Парма	1.50
В. Сохоцький, Рочестер	1.50
А. Куцан, Чікаґо	1.00
А. Липецький, Дірборн	1.00
В. Трачук, Торонто	1.00
В. Волак, Гартфорд	.50
Н. Н., Ню Йорк	.50
М. Собенко, Квінс	.50

Вибачаємось за помилку

У надрукованому в „Свободі" з 14-го березня повідомленні про збори Філядельфійської Округи УНС трапилась помилка в поданні складу Управи Комітету.

Повторюємо цей скад з поправкою:

На пропозицію номінаційної комісії в складі інж. Михайла Нич, Андрій Кушнір і Яким Козел присутні обрали нову управу Окружного Комітету в такому складі: П. Тарнавський — голова, С. Гавриш, інж. Іван Скіра і Федір Петрик — заступники голови, В. Колінко — секретар, І. Даньківський — касир, Іван Кніґницький — організатор, А. Кушнір — імпрезовий референт; члени — д-р Іван Скальчук, інж. М.Нич, мґр Володимир Винницький, Василь Євтушенко, Петро Щерба, Юрій Щербак, Т. Сущик, Іван Бабяк, Дмитро Федорійчук, Юрій Трипупенко, Іван Васюрко, Василь Лебідь, Богдан Артимишин, Микола Голінко, Маріян Коженьовський, Йосип Гома, Михайло Ґлова;

Контрольна комісія — мґр І. Скочиляс, Дарія Запар, Володимир Яців, Я. Козел і Михайло Мартиненко.

З Урудя до управи входять: головні контролери проф. д-р Богдан Гнатюк і о. протопресвітер Стапан Біляк та головний радний Іван Одежинський.

У ЛМКЛЮБІ ДОПОВІДАТИМЕ М. БОЙКО

Ню Йорк, Н. Й. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що у п'ятницю, 11-го квітня ц. р., в год. 7:30 вечора, тут у приміщенні цього Клюбу, при 136 Другій евеню, доповідатиме п. Михайло Бойко на тему: „На Чернечій горі Атос".

Доповідь, що її виголосить п. М. Бойко віддзеркалюватиме його студії та особисті переживання та буде ілюстрована цікавими прозірками.

Український фестиваль у Сіятлі

Заходами управи Українського Американського Клюбу і членів Представництва АДУК, при активній участі й інших наших людей з-поза названих організацій, в суботу й неділю 19-го і 20-го січня відбулися в Історичному музеї в Сіятлі, Вашінгтон, виставки українського народного мистецтва, книжок і періодиків і концерти українських пісень і танців. Цією імпрезою відзначено великі січнéві роковини Незалежности й Соборности України.

Виставка відбулась у просторій залі музею в суботу й неділю від год. 12-ої опівдні до 5-ої по полудні. Виставлені були зразки українських вишивок з різних частин України: рушники, подушки, сорочки, серветки тощо, українська народна ноша з Полтавщини й Гуцульщини, різьба, кераміка і показ писання писанок. Виставлено було також картини мистця-маляра Леоніда Бенцеля і вишивано-гаптовані картини майстра-вишивальника Юрія Мірчука. Обидва мистці живуть у Сіятлі.

Частину залі займала виставка книжок, преси і мап України, що її на зміну обслуговували д-р Іван Решетар, науковець і професор університету в Сіятлі, і д-р Василь І. Гришко, відомий політичний діяч і публіцист. Виставлені були: важливі англомовні видання, альбоми Києва, твори українських підсовєтських авторів — В. Симоненка, Ліни Костенко, В, Мороза, І. Калинця, В. Чорновола, М. Руденка, О. Бердника і М. Хвильового, як теж твори М. Драй-Хмари і Ю. Клена, В. Винниченка й інших письменників та поетів.

Стіни прикрашено двома великими плякатами, на яких на синьому тлі видніли написи золотими літерами англійською мовою „Український національний фестиваль" і „Український день незалежности 1918 року". Був відкритий весь час буфет, де можна було купити каву, чай, торти й тісточка.

В неділю пополудні відбулися один за одним два концерти: о год. 1:15 і 3:30. Концерти відбулись у виконанні жіночого співочого ансамблю „Волошки" під мистецьким керівництвом Анни Квітки-Козак і танцювальний ансамбль „Черемшина" під керівництвом І. Камінського. Обидві мистецькі групи були запрошені на фестиваль з Ванкуверу, Канада.

Концерт відкрив короткою змістовною промовою англійською мовою голова УАКлюбу в Сіятлі інж. Орест Даниш, з'ясовуючи публіці, яку в переважній більшості становили американці, про мету влаштування цієї кольоритної культурної імпрези, про значення Січневих роковин і стримління українського народу до своєї державної незалежности.

Програма концертів була переплетена точками обох мистецьких груп та іншими. У програму виступу „Волошок" ввійшли пісні: „Мамо" — пісня про молодого дисидента на слова М. Юрків, „В'язанка українських народних пісень", „Коломийка", „Ой, чорна я си, чорна..." й інші. В точці „Українське весілля", де виступали обидва ансамблі разом, відспівано весільну пісню „Рости, луко, буйнолиста" і „Як славен наш Господь в Сіоні".

Танцювальна група „Черемшина" виконала „Привітальний танець", „Аркан" „Гуцулку", „Коломийку", „Рахівчанку", „Запорожця" і „Гопака".

Виступали також з грою на цимбалах Н. Трафананко з Ванкуверу і п-на М. Сасинюк з Сіятлю.

Загально виставки і концерти були на доброму рівні і справили на відвідувачів і слухачів гарне враження. Українцям , які були на цих імпрезах була велика приємність насолоджуватись українським народним мистецтвом, рідними мелодіями і танцями, а чужинці довідалися щось нове про Україну.

Були й деякі недотягнення, яких тут, проте, не слід згадувати, бо де їх немає? Немає ніде на світі на сто відсотків досконалого. Недотягнення, якщо вони й були на цій імпрезі, це лише незначний її мінус. Подивуґідним є факт, що така мала українська громада, як в Сіятлі, спромоглася на таку добру імпрезу, що її не посоромилися б і перші-ліпші великі українські скупчення в діяспорі. Дійсно треба подивляти жертвенність і відданість рідній культурі невеликого гурту наших культурно-громадських активістів у Сіятлі.

А. Демусь